

КАФЕНЕ

Диана Юсколова

Вина от сутрин до вечер

Рано сутрин в някои части на София все още се случва да се чуят птици. Една пъстра сойка скача по редките клони на борчето и надава пронизителни крясъци. „Шът!“ – подвиква ѝ Лора, която заключва втората метална решетка на входната врата и тръгва за работа. Сойката я поглежда обидено от високото и отлита да крещи другаде.

Докаато чака трамвай, Лора слуша новините от лелките, които продават гевреци: един кандидат за кмет казал по телевизията, че за смога над София са виновни антените на мобилните оператори. Е, наистина не станало ясно като как точно антените се явяват създатели на прах, но пък той обяснил, че не може да обясни... Той в края на краищата е само един обикновен кандидат-кмет... Иначе браво на човека, загрижил се е за обикновените хора, дето го дишаме той смог...

Лелките клатят глави и заканително поглеждат към младежа, който е забил поглед в електронната си книга и най-вероятно съгъстява около себе си прахови частици, за да трови народа. И момичето, забил нос в дисплея на телефона си, и то сигурно произвежда смог точно в момента...

Лора още не е решила дали да се смее, или да съчувства, когато трамвайят пристига с бодро подрънване. Вътре се редуват жега, странни аромати и задух. Тя се поклаща в унисон с движението и си мисли за лелките. Ами много ясно, че мобилните оператори ще са виновни, нали вината все трябва да отиде някъде?! Иначе току-виж се

натрупала и предизвикала епидемия от неизвестна гибелна болест. Ето, например Ваня от третия етаж, дето все има проблеми със зъбите – убедена е, че влагоабсорбаторът на тези от петия етаж краде от нейния калций и е виновен за последния ѝ кариес. И може да е права – едно време хората как са живели без влагоабсорбатори... и без зъби? А леля Тунка от средния вход, дето беше против санитарето? Жената е сигурна, че изолацията е виновна за нейното главоболие. И има обяснение: целият свят се стреми към отвъряне, глобализация, обединение, само ние – към изолация. Все наопаки...

Денят на Лора препуска. Към обяд вече е толкова горещо, че някой трябва да е виновен. Понеже омбудсманът е съвсем в края на мандата си, логично е вината да се отнесе към андронния колайдер. Много ясно, че той е виновен, работи нещо, но никой не знае какво точно – и ето ги последиците... Виж, за такива неща като референдума вината е спорна, прескача от човек на партия, после от партия на личност и от личност на общество, докато съвсем се изгуби.

Привечер – но хлад все още няма. Тежкият горещ въздух трепти над асфалта, ароматите в трамвая се опитват да разплачат здравата мисъл,

а чия е вината? В края на деня на Лора ѝ е все едно – ватмана, столична община, правителство, президент, малцинства, мнозинства... Всичките са виновни. Тя минава бавно през кварталната градинка и изведнъж чува:

- Лора!!! Спри веднага!

Лора замръзва на място и се озлежда виновно. Не че има за какво да се чувства виновна, но знае ли човек? Не е и като да е съвсем невинна – винаги може да сбъркаш, дори неволно, дори с най-добри намерения... В градинката не се вижда никой, затова тя предпазливо прави две крачки – и отново се чува:

- Лора!!! Спри веднага, чуваш ли ти какво ти казвам?!

Тя, разбира се, не смее да мръдне. Не смее дори да се огледа. Прехвърля отново деня през паметта си и не се сеща. Ами вина е това, прескача, не може да я спреш с едно „Спри веднага!“...

От близките храсти изскача симпатично куче с щастливо развети уши и кални лапи. Оглежда се учудено, изтръсква козина и се затичва към други храсти.

- Абе, Лора, диване такова, ти чуваш ли? Стой!!! – вика едно момче и тича през храстите към мръсното куче. А то, щастливо и напълно наясно с вината си, тръска уши и въобще не се впечатлява.

Лора (нашата, а не тази с вината) предпазливо прави крачка напред и понеже не чува упрек, продължава. „Е, всеки с вината си – мисли си тя, – поне смогът над София не ми тежи на съвестта, със сигурност...“